

N:o 1.

Af Herr Fähræus, Olof Immanuel: Angående riksdagskostnadernas bestridande af Riksgälds-kontoret.

Jag får vördsamt föreslå, att, i likhet med hvad vid föregående riksdagar egt rum, kostnaderna för Riksdagen skola af Riksgälds-kontoret bestridas och att uppdrag måtte Stats-Utskottet meddelas att till Riksdagens pröfning afgifva förslag rörande sättet och ordningen för verkställigheten deraf..

Stockholm den 21 Januari 1869.

O. Im. Fähræus.

N:o 2.

Af Herr Dickson, Charles: Om särskild beskattning af den inhemska hvitbets-sockertillverkningen.

Redan länge har man haft skäl att förvänta en lösning af det ganska viktiga spørsmål, huruvida en större eller mindre del af den afgift som Svenska folket, till bestridande af Statsverkets utgifter, åtagit sig att utgöra för hvarje skålpund inom landet förbrukadt socker, fortfarande bör beröfvas Staten för att komma en hvitbets-sockerfabrik till godo. Rättvisan, icke blott emot den

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 1 Saml. 2 Afd. 1 Band. 1 Häft.

skattdragande allmänheten, utan äfven, och i ännu högre grad, emot de personer som kunna vara hugade att egna sig åt denna industri, men icke våga det, ty de veta icke om skyddet skall fortfara eller icke, kräfver att detta både för landets näringar och Statens finanser menliga tillstånd må upphöra. Redan vid 1867 års riksdag väcktes inom Andra Kammaren motion i denna syftning och föreslog Bevillnings-Utskottet, uti dess Betänkande N:o 8, "att Riksdagen skulle hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes genom sakkunniga personer låta undersöka och utreda, i hvad mån och på hvad sätt tillverkningen af hvitbetssocker inom landet lämpligen kan och bör åläggas särskild beskattning samt för nästkommade Riksdag framlägga det förslag i ämnet, hvartill en så beskaffad utredning föranleder." Detta Betänkande bifölls af Första Kammaren med 45 röster emot 44, hvaremot det i Andra Kammaren afslogs med 91 röster emot 67, som röstade för bifall.

Vid riksdagen 1868 blef motionen åter väckt. Allmänna tanken hade under året undergått en icke obetydlig förändring, i det man mera allmänt insåg det berättigade uti motionen och godkände dess syftemål.

Då icke Regeringen, mig veterligen, till Riksdagen inlemnadt något förslag rörande ordnandet af denna angelägenhet, anser jag mig böra bringa den samma ånyo under Riksdagens pröfning och vill föreslå att en skatt, motsvarande tullen å råsocker, må åsättas allt inom landet, af hvitbetor eller andra inhemska organiska ämnen tillverkad socker, eller med andra ord att det premium, som nu kommer hvitbets-sockerfabrikationen till godo, må upphöra.

Under diskussionerna å Riksdagen i detta ämne har af motståndarne till motionen anförts det origtiga och förhatliga uti att beskatta och undertrycka lofliga och nyttiga näringar. Härvid tillåter jag mig att anmärka, att förslaget ingalunda innebär någon beskattning af en näring, utan afser uteslutande att befria landets innevånare ifrån att betala skatt till hvitbetssockerfabrikanten. Hela saken är så enkel, att det sannerligen icke erfordrar några djupa studier uti national-ekonomen för att fatta och begripa den i hela dess vidd. Antingen är tillverkningen af hvitbetssocker en för landet nyttig och naturlig näring, eller är den det icke. I förra fallet finnes icke ringaste skäl för bibehållande af det närvarande skyddet, och bör fabrikationen, till Statsverkets förfång, icke längre få åtnjuta det. I sednare fallet, eller under förutsättning att fabrikationen af hvitbetssocker uti Sverige icke kan bära sig utan skydd, anser jag, att ju förr näringen upphörer att bedrivas, desto fördelaktigare blir det för landet, ty det bör väl antagas som ett ovedersägligt axiom, att hvarje näring, som ej, utan konstladt skydd, kan med fördel drivas, aldrig kan bidra till ökande af national-förmögenheten, utan måste, ehuru vinstgifvande för enskilda individer, småningom undergräva national-välståndet.

På dessa grunder får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen må besluta att en skatt, motsvarande tullen å råsocker, må åsättas allt inom landet tillverkad socker af vitbetor eller andra inhemska organiska ämnen.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Charles Dickson.

N:o 3.

Af Herr Charles Dickson: Angående ändring af 6 och 8 §§ i gällande Bevillningsstadga.

Vid sednast förflutna riksdag ingaf jag, i hufvudsaklig syftning att be reda lindring i kommunalskatten för mindre bemedlade personer, en motion om sådan ändring i Bevillnings-förordningen, att ett skattefritt afdrag af 500 R:dr borde ske från all inkomst af kapital och arbete. Bevillnings Utskottet, till hvars handläggning motionen blef remitterad, ansåg sig, ehuru den icke underkände hvarken det principrigtiga uti förslaget eller dess önskvärda syftemål, likväl icke kunna tillstyrka densamma, emedan man befarade att den inkomst, som genom allmänna bevillningen var afsedd att till Statsverket inflyta, derigenom skulle på ett betänkligt sätt minskas. Då likväl behovet af en lindring för personer med mindre årlig inkomst uti de kommunalskatter, som nu trycka dem, qvarstår i oförminskadt mått, anser jag mig manad att åter inkomma med motion i samma syftning, men med sådan förändring uti den nu gällande bevillningsprocenten, att någon minskning uti bevillningens totalbelopp icke är att befara. Detta ändamål kan dock icke vinnas utan genom ett successivt ökande af bevillningsprocenten för större årliga inkomster, eller med andra ord, genom *progressiv beskattning*. För att härvid förekomma de starka språng i beskattningen, som skulle uppstå vid öfvergången från en kategori till en annan, som nu är förhållandet, då en person för en årlig inkomst af 1,799 R:dr erlärger 15 R:dr i bevillning, men för 1,800 R:dr inkomst, 18 R:dr, eller att en R:dr